

Páni zemědělci, my to víme. To musíte do Prahy, tam občas zapomínají. Komentář Štěpána Chába

- editor007 | 21. března 2024

ČESKO: Hnůj před Českou televizí byl vykydán. V Otázkách Václava Moravce pak zkultivován do plynulého toku mluvy pozvaných politiků. Ustoupíme požadavkům zemědělců? Ale jistě, vyslyšíme jejich nářky, stenografický záznam pak přepošleme na lampárnu. A co na to zemědělci? Rozjedou se do regionů dělat spanilé jízdy.

Dnes, už od ranních hodin, by se měl na vesnicích, v okolí hraničních přechodů a vesniček mých střediskových vyskytovat větší než obvyklý počet zemědělské techniky. Zemědělci vyrazí, protože se jim spousta věcí nelíbí a byli by rádi, kdyby si jich (konečně) někdo všiml. Ale, dovolím si poznámku, to by to ti naši zemědělci měli dělat trochu jinak.

Dám sem jeden návod. Jen upozorním, že já bych ho, vlastnit zemědělskou techniku větší než rýč, co mi netrpělivě dlí opřený o zed' a očekává jarní rytí, nedokázal provést. Jak vidím policistu, půlky se mi secvakávají tak nějak samy od sebe. Mimovolní proces, to nemám šanci ovlivnit. To se na mě nezlobte. Ale každý máme svou roli ve společnosti (a i ta blbá je někdy prospěšná). Při průjezdu policejního vozu se to snažím, jako asi většina populace, řešit tím, že když už jsem v zákrytu, zahrozím paží a srdnatě, aby mě nikdo neslyšel, zasyčím do prostoru – chlupatý. S pocitem dobře odvedené msty pak kráčím prostorem dál. A jako dobrý otec předávám podobnou strategii přežití i svým potomkům. To pak v zákrytu stojíme všichni, hrozíme pěstičkami a z našich úst se linou nevábná slova o chlupatejch a cajtech a tak podobně.

Ale zase, že si odskočím (opět) od těch zemědělských demonstrací síly, onehdá mi nějaký pubescenti z Německa pod rouškou tmy dali před okno dělbuch. Ne nějakou prskavku na utužení dobrých sousedských vztahů, ale takovou tu, kterou použil Jiří Suchý ve své Erbenově Kytici, která udělá – bum a je filé. Tlaková vlna mi vytloukla okna. No jo, já mám ještě ta stará okna, se sklem. V tomhle jsem emisní staromilec. A protože paranoia k mé profesi patří jako trenýrky k té boxerské, snad poprvé ve svém bytí jsem vytočil číslo 158. Přijeli, chlupatí. Asi tři hodiny po zavolání. A prý kdo to podle mě udělal. Věren své odbojné profesi jsem pravil, že netuším, ale že zrovna v pondělí jsem psal něco nepěkného právě o policistech a že by se měli poptat u kolegů. Slíbili, že se poptají. (To popisuju mou srdnatou letoru, kdy policistům před mým barákem za použití dvojznačností a dvojsmyslů natolik komplikovaných, že se v nich ztrácím i já, drze řeknu do obličejů – chlupatý – a zahrozím u toho pěstičkou. V duchu, samozřejmě, proboha, víc po mě nikdo nemůže chtít).

Ale k tomu návodu pro o dost srdnatější zemědělce. Milí zemědělci, tužte svou pravdu, bojujte za ni, perte se za ni, dobře děláte. Jen to příště konečně vezměte provětrat do Prahy. Tam jsou viníci. Takhle by se právě viníci aspoň chvíli pobáli, že jim vůni parfému Coco Chanel přebije smrad života převtělený do kejdy stékající po fasádě Strakovky. Co my na vesnici s vaším protestem.

Nebo pozor, čerstvý zážitek, který bych rád zvěčnil. Jsme Češi. My auta nezapalujeme. Jsme klidní, neženeme se bezhlavě do krvácení na ulicích. A je to tak dobře. Včera jsem jel do naší vesničky střediskové. Jen tak, na koukanou. Když jsem pak s dětmi čekal na nádraží, jestli nám České dráhy dovolí jet domů, ozvalo se z amplionu tradiční hlášení, že vlak z horoucích pekel přijíždí na nádraží, ať dbáme bezpečnosti na kolejišti, že vlak je připraven k odjezdu. Pak se ozvala ta pravá česká tlama a z amplionu zaznělo milé upozornění tónem úředníka – vlak byl ošetřen proti slintavce a kulhavce.

To je protest proti té ubohé sešněrovanosti společnosti. Vtip a humor. Já vím, když ouhor hyne pod bodláčím, není člověku do humoru. Ale mělo by být. Nic jiného, my Češi, tradičně nemáme. A ani neumíme. A je to tak dobře. Aspoň se ostatní země mají čemu smát. Toho 19. února jste se neměli rozdělit, tam ten český humor získal patinu takové nemístné nevtipnosti. A když už jsme u toho, ani dneska, 20. března, jste se nedohodli na ničem. Snad bude lepší dál napjatě sledovat horu Blaník. Ono z ní nakonec něco vyleze. Musí, jinak jsme v loži.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz